

Gazdag és Lázár a túlvilágon

Tegnap a Gazdag és Lázár történetét kezdtük el tanulmányozni. Megnéztük, hogy ki milyen életet élt ezen a földön és beszéltünk a haláluk körülményeiről is. Ma azt fogjuk megnézni, hogy mi történt a gazdaggal és Lázárral a haláluk után. Ez a történet azért nagyon fontos számunkra, mert Jézus Krisztus, mint legilletékesebb személy beszél nekünk a túlvilágról. Ő ugyanis onnan jött el közénk. Ő az egyetlen, aki hiteles információt adhat nekünk arról, hogy mi van a halál után, hol vannak és mit csinálnak odaát elhunyt szeretteink.

Újra felolvasom a történetet...

Luke 16:22-23 Lôn pedig, hogy meghala a koldus, és vitették az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemették. ²³ És a pokolban felemelék az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében.

Jézus nem hagy kétséget afelől, hogy összesen két lehetőség létezik: mennyország vagy pokol. A szeretteink vagy az egyik vagy a másik helyen vannak most, attól függően, hogy hogyan éltek ezen a világon.

A halál egy természetellenes jelenség ebben a bűntől megrontott világban. Egy idegen betolakodó. Nem volt eredetileg része Isten jó teremtésének. Ezért nem tudunk megbarátkozni a halál gondolatával, ezért félünk tőle. A test és a lélek erőszakos szétválasztása (Jak 2:26; 2Kor 5:1-9; Fil 1:22-24; 2Pét 1:14). A halálunk után tehát a testünk a föld porában elbomlik („alszik”), a lelkünk pedig tovább él és vagy a mennybe vagy a pokolba kerül. Mind a menny mind a pokol egy átmeneti állapot csupán, ahol az elhunyt szeretteink lelke várakozik az utolsó ítéletre, amikor visszakapjuk majd a testünket (feltámadunk), egy újabb formában és Isten meg fog ítélni bennünket a földi életünk alapján. Ez az Utolsó ítélet. A végső állapotunk tehát nem a pokol vagy a menny, hanem vagy az örök kárhozat (ha istentelenül éltünk és nem hittünk Istenben), melynek előízét már most a pokolban is érzik az elkárhozó lelkek, vagy az új ég és új föld, mely a Jézus Krisztusban bízó és neki tetsző életet élő emberek örök, végső lakhelye lesz. Fontos, hogy ezzel így tisztában legyünk.

Láttuk, hogy a gazdag ember fényűző pazarló életet élt, egész életében dőzsölt és mulatott. Lázár egy fekélyekkel borított testben koldusként tengette életét. Egész életében nélkülözött és szenvedett. Egy napon azonban fordult a kocka. Mindketten meghalnak, a gazdag a pokolba kerül, ahol rettenetes gyötrelemre ébred, Lázár pedig Ábrahám kebelére, ahol zavartalan boldogság köszönt rá.

Hadd szögezzem le, a félreértések elkerülése végett: Lázár nem azért jutott a mennybe, mert szegény volt, mert az élete során sokat szenvedett, hanem mert mindvégig Istenben bízott (neki Isten volt a kincse és gazdagsága). „Mert kegyelemből van üdvösségetek, hit által! Nem cselekedetekből, hogy senki ne dicsekedjen.” (Ef 2) A gazdag sem azért kárhozott el, mert gazdag volt, hanem mert a pénz imádata elválasztotta őt Istentől (nem Istenben bízott, hanem az ő gazdagságában) és ez abban nyilvánult meg, hogy könyörtelenül megtagadta a

segítséget attól a koldustól, akit Isten őhozzá küldött s akivel meg kellett volna hogy ossza a gazdagságát.

Az egyik komoly üzenete ennek a történetek tehát, hogy **örökkévaló következményei** vannak annak, ahogy e világon élünk. Nem mindegy, hogy mit kezdünk az életünkkel. Jézus nem riogatni akar minket, hanem figyelmeztetni és felkészíteni és megtérésre hívni. Ha egyszer elrontjuk a földi életünket, nem lesz újabb lehetőségünk, hogy helyrehozzuk a dolgokat. Nincs reinkarnáció, nincs lélekvándorlás, nincs újra születés (ezt csak a keleti vallások találták ki). Ez az egyetlen földi élet van. *„Mert szükséges, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik.”* (Zsid 9). Az ítélet végleges és megváltoztathatatlan.

Ha ezt az egy életet elrontod, akkor örökre elrontottad, azon már a halál után nem fogsz tudni változtatni. Ez nem olyan, mint az iskolában az egyes dolgozat, amit sokszor újra lehet írni, ki lehet javítani. A történetbeli gazdag egy olyan ember intő példája, aki későn akar változtatni. Odaát, de odaát már nem lehet. Sorsa örökre megpecsételődött.

Figyeljük meg, milyen nehezen esik le neki tantusz, milyen nehezen érti meg azt, hogy végleg elrontotta az életét. Háromszor szólal meg odaát: egyszer könyörög önmagáért – hiába; aztán könyörög a szeretteiért – hiába; és végül vitatkozik a mennyei világgal – ez is hiába. Nézzük meg, hogy mit tanulhatunk az elkárhozó gazdag 3 megszólalásából.

Először is figyeljük meg, hogy a gazdag látja és fel is ismeri a pokolból Ábrahámot és Lázárt a paradicsomban. Ez önmagában komoly gyötrelmet jelenthet neki: szembesülni azzal, hogy miből maradtam ki. Olyan, mintha egy szomjazó elé letennének egy pohár vizet és soha sem ihatna belőle. Jézus egy másik alkalommal is beszél erről:

Luke 13:28 Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.

Annyira kínoztatik a fájdalomtól, hogy Ábrahámhoz kiált:

Luke 16:24 Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban.

Az itt szereplő görög szó inkább amolyan mentális, lelki, belső gyötrődést jelent, vö. Lk 2:48; Apcs 20:38. A gazdag szenvedése majd akkor teljesedik ki még jobban, amikor megkapja az új „tűzálló” kárhuzatos testet. Akkor majd mind lelkileg, mind testileg szenvedni fog.

Arra kéri Ábrahámot, hogy küldje el hozzá Lázárt egy kis vízzel. Ez az ember még mindig azt hiszi, hogy ugyanúgy rendelkezhet, parancsolgathat, irányíthat, mint a földön, amikor befolyásos ember volt. Ezt a szegény Lázárt akarja ugráltatni, azt akarja, hogy hagyja el érte a mennyei világot és menjen oda ő is a lángok közé csak mert a gazdag szomjas.

Luke 16:25-26 Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképpen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vígasztaltatik, te pedig

gyötrettel. ²⁶ És mindenekeft, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek.

Nem lehetséges, mondja Ábrahám. Hamar kiderül, hogy a földi úr a pokolban nem úr többé.

A gazdag kész volt feláldozni az örökkévaló gyönyörűséget és gazdagságot és örömet és boldogságot néhány 10 év fényűzésért, múlandó gazdagságért és ideiglenes boldogságért. Pál pillanatnyinak nevezi ezt a földi életet ahhoz képest, ami ránk vár (). A gazdagnak rá kell jönnie, hogy a világi gazdagsága, státusa, pozíciója nem ér semmit odaát. Nem vásárolhatja meg az örökéletet, de még a szenvedést sem tudja enyhíteni a földi gazdagságával, hatalmával, befolyásával. Vajon hány politikus, maffiafőnök, uzsorás és vezérigazgató vagy vajda járhatott ugyanígy odaát! Egykor nagyurak voltak, most pedik egy kis senkik, szörnyű kínok között gyötrődve.

Ő annak idején nem segített a szegényen az ő nyomorúságában, most ő is átéli milyen az, amikor ő sem kap segítséget az ő sokkal nagyobb nyomorúságában. A baj csak az, hogy ez az állapot számára örökké fog tartani. „Amit vet az ember, azt fogja learatni” () **Azt fogjuk kapni, amit érdeklünk.** Ez jusson mindig eszünkbe, amikor sanyargatjuk az embertársainkat vagy megtagadjuk tőlük az irgalmat és könyörületet vagy amikor bármilyen bűnt követünk el.

Lehet, hogy megússzuk az evilági igazságszolgáltatást, de eljön egyszer a pillanat, amikor életünk utolsó homokszeme is leperreg és az előtt a tökéletesen igazságos Bíró előtt kell majd megállnunk, aki minden bűnünkről tud és aki minden bűnünkért meg fog büntetni, ha nem rendezzük ezeket a bűneinket még itt a földi életben. Hadd mondjam most az Igaz Bíró követeként neked: ha ezt a bűnnel terhelt, kicsapongó istentelen életet folytatod tovább, egészen biztos, hogy a pokolra fogsz kerülni! Arra a helyre, amitől a már pokolban levő, hozzád hasonló életet élő ismerőseid, rokonaid minden áron meg szeretnének kímélni.

A gazdag nem lázad a büntetése ellen, érzi, tudja, hogy igazságos az ítélet. Csak egy kis vízre lenne szüksége, nem nagy kérés, de azt sem kapja meg. Pedig de jól esne a lángok között. Akkor sem lehet.

Figyeljük meg, hogy szólítja meg a gazdag Ábrahámot. „*Atyám, Ábrahám!*” Ez a gazdag ember azt gondolja, hogy odaát számít, hogy ki volt az ő őse. Ki is volt ez az Ábrahám? A zsidók test szerinti ősatya, egy gazdag ember volt, de olyan gazdag ember, aki otthagyta a hazáját, vándorrá, földönfutóvá lett Isten parancsára, aki Istenben bízott és nem a gazdagságában. Minden körülmények között Istenhez ragaszkodott annyira, hogy kész lett volna még a saját fiát is feláldozni Isten kérsére. A gazdagnak lelkileg semmi köze nem volt Ábrahámhoz.

Ez a gazdag azt feltételezte, hogy ő alanyi jogon, mint zsidó, Ábrahám gyermeke (függetlenül attól, hogy milyen életet élt) és ezért lehet némi esélye a mennyben, ha őrá hivatkozik. De

Jézus világosan megmondja, hogy ez nem így van. Azt mondja egy helyen a hitetlenkedő, istentelen zsidóknak:

Luke 3:8 ⁸ Teremjetez azért megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! mert mondom néktek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak.

Vagyis Jézus világosan megmondja, hogy odaát nem hivatkozhatunk majd az őseinkre, az apámra, anyámra, nagyapámra, hogy ők milyen nagy hívők voltak. A hit nem örökölheto! Nekem magamnak is meg kell térnem ahhoz, hogy a mennybe jussak!

Példa: Egyszer beszéltem egy emberrel, aki mindig a nagyapjára hivatkozott, amikor a hite felől érdeklödtem, hogy a nagyapja milyen komoly hívő lelkész volt, még egy görög-magyar szótárt is csinált. Nem értette meg, hogy ez semmit nem számít. A kérdés az, hogy ő hisz-e Jézusban vagy sem. Senki sem fog üdvözülni az ősei hitéért.

A másik nagy tanúlsága ennek a történetnek, hogy nincs átjárás a két régió között. Senki nem mehet át a mennyből a pokolba, sem a pokolból a mennybe, mert igen nagy „közbevetetés” van a két világ között. Pedig hányan szeretnének most a pokolból kikerülni! Azt mondja Ábrahám, lehetetlen.

A 16. sz-ban a katolikus egyház ún. búcsúcédulákat kezdett el árusítani, hogy be tudják fejezni a római Sixtusi kápolna építését. Ez volt reklámszöveg: „Amint a pénz a lądában csörren, a pokolból egy lélek rögtön a **mennybe** röppen.” Tízezrek voltak készek egész vagyonukat áldozni a katolikus egyháznak, hogy kiválthassák elhúnyt szeretteik lelkét a pokolból. Többek között ez a botrányos gyakorlata a középkori katolikus egyháznak készítette Luther Mártont arra, hogy 1517. okt. 31-én kiszögezze 95 tételét a Wittembergi vártemplom kapujára, mely a Reformáció (az egyház megreformálásának) beindulásához vezetett. Luther olvasta a Bibliát és nagyon jól tudta, hogy senkit nem lehet a pokolból a mennyországba átjuttatni, kiváltani, átmisézni. Azért tudta megvezetni az egyház a tudatlan tömegeket, mert ők nem ismerték a Bibliát. Ezért tudnak ma is sokakat megvezetni a túlvilággal kapcsolatban, mert az emberek ma sem olvassák a Bibliát!

A pokol és menny közti áthidalhatatlan szakadék azt is jelenti, hogy többé nem árthatnak a pokolban szenvedő gonoszok a mennyben levőknek (Hitler, Sztálin egy Chauseszku). Végleg megnyugvást találnak azok, akiket e földön sanyargattak, kínoztak, üldöztek és nyomorgattak és akik Jézus Krisztusba kapaszkodtak és nála kerestek már itt a földön is vigasztalást és menedéket.

Mit tennétek a gazdag ember helyében, ha rájönnétek, hogy többé nincs remény számotokra?

A családtagjaitokra gondolnátok, nem? A gazdagnak hirtelen eszébe jut a családja. Sürgösen figyelmeztetni kéne őket!

Luke 16:27-29 Monda pedig a gazdag: Kérek azért téged Atyám, hogy bocsásd el Lázárt az én atyámnak házához; ²⁸ Mert van öt testvérem; hogy bizonyosságot tegyen nekik, hogy ôk is ide e gyötrelmenek helyére ne jussanak. ²⁹ Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és prófétáik; hallgassák azokat.

Egy nap mindenki meg fog térti, ahogy a gazdag ember is a pokolban. És milyen érdekes, hogy rögtön téríteni akar, most, hogy már látja és a saját bőrén tapasztalja a pokol rettenetes valóságát, már menne evangelizálni, lelkeket menteni! De mostmár késő! Id. Robert Peterson példáját, amikor a pokolról írt könyvet, azonnal elkezdte támogatni a missziót.

Ez a gazdag még mindig nincs teljesen tudatában annak, hogy mennyire reménytelen a helyzete. Továbbra is ezt a szegény Lázárt akarja ugráltatni. Ha neki nem segíthet, akkor legalább menjen vissza a földre és figyelmeztesse a rokonokat a pokol rettenetes valóságára! Ez sem lehetséges. Sem a pokolból a mennybe, sem a túlvilágból a földre nincs átjárás. Nem térhet onnan vissza senki.

A pokolban levők nem csak amiatt gyöttrődnek, hogy látják a mennyet, hogy miből maradtak ki örökre, hanem amiatt is, hogy eszükbe jut, hogy akik a földön maradtak, azok hogyan élnek, hogyan állnak hitbelileg és hogy jó eséllyel ôk is ugyanerre a borzalmas helyre kerülnek, ha valaki nem figyelmezteti ôket.

A pokol gyötrelmeiben feltámad ebben az emberben a bűntudat. Visszaemlékezik, hogy hogyan mulatta át az egész életét, hogy milyen sok trágárságot, butaságot mondott a földön a testvéreinek pohárcsörgés közben („együnk, igyunk, úgyis meghalunk, egyszer élünk”), hogy úzótt gúnyt elôttük Lázárból, hogy milyen disznóvicceket eregettek meg egymásnak. Ezek az emlékei felerôsödnek és még jobban gyöttrik ôt. A fájalmát tovább növeli, hogy ô a pokolból már nem tud rajtuk többé segíteni.

Az elhúnyt szeretteitek már semmit nem tehetnek a túlvilágról értetek!!! De Isten tehet és Ő valamiért elküldött minket hozzátok, hogy időben figyelmeztessünk titeket a rátok váró borzalom, gyötrelm és szenvedés valóságára! Hogy még időben megtérhessetek és a mennybe juthassatok, hogy ne vádolhasson meg bennünket senki, hogy miért nem szóltunk, miért nem figyelmeztettünk titeket. Halljátok hát meg Isten figyelmeztetését! *„Ma ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket!”* (Zsid 3)

Minden haláleset, tragédia egy figyelmeztetés számunkra, hogy nézzünk szembe a halál közelgő valóságával. Jézus korában is történt egy tragédia, 18 embert maga alá temetett egy összedőlt torony (szept 11). A hír hallatán összesereglenek az emberek és Jézusnak szegezik a kérdést: Mester, miért történt ez? Hogy engedhette meg Isten? Ennyire bűnösök voltak ezek az emberek?

Tudjátok mit válaszol nekik Jézus?

Luke 13:4-5 ⁴ Vagy az a tizennyolcz, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél? ⁵ Nem, mondom néktek; sőt inkább, **ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek.**

Ne azt kutassátok, hogy miért történt a tragédia, mert lehet, hogy ezt soha nem fogjuk megtudni, hanem halljuk meg Jézus figyelmeztetését: **Ha meg nem tértek, ti is hasonlóképpen fogtok elveszni!**

Ha senki nem jöhet vissza a halálból az élők közé, akkor mit kezdünk azzal, amikor a nagy szelleme megjelenik valakinek??? Beszéltem ilyen emberekkel. Többen elmondták, hogy valamelyik rokonotok lelke visszajár a holtak birodalmából. Hadd mondjam ki nyíltan, ez egy ördögi szemfényvesztés. Az nem a nagy, nem az elhunyt rokonunk, hanem egy démoni lélek, aki felölti a nagy alakját. Na de hát olyan dolgokat tud, amit csak a nagy tudhatott. Pontosan ez a becsapás. Az ördög sokmindent tud rólunk és ezzel akar becsapni minket, hogy kezdjünk el beszélgetni azzal a nagy külsejű démoni lélekkel. S mihelyst szóba állunk vele, máris az ördög hatalmába kerültünk. Neki pedig egyetlen célja van, hogy az örületbe kergessen minket. El kell utasítanunk ezeket a jelenéseket.

Azt mondja Jézus az ördögről, hogy *„ő hazug és a hazugság atyja, aki embergylkos volt kezdettől fogva.”* () Csak zárójelben jegyzem meg, hogy már az is a démoni kötöttség jele, hogy valakinek ilyen kísértetek megjelennek. Talán mert jósnőnél volt, vagy horoszkópot olvasott vagy asztalt táncoltatott vagy halottidézőnél volt vagy valamilyen babonás szokásnak hódol. Ezek mind ördögi mesterségek, amelyek az ördöggel hoznak bennünket kapcsolatba. S ha mi az ördöggel cimborálunk, az ördög előbb-utóbb be fogja nyújtani a számlát. Ezért lesznek sokan öngylkosok vagy depressziósok, vagy pánikbetegek.

Hadd hirdessem nektek az örömhírt, hogy Jézus Krisztusnál van szabadulás az ilyen ördögi kötelékekből. Ő az egyetlen, aki meg tud szabadítani bennünket az ördög rabságából. Ha az ördög rabságában maradunk és így halunk meg, akkor egészen biztosan tudhatjuk, hogy a pokolra fogunk kerülni.

Különben is, mit használna az, ha valaki a halottak közül tér vissza? Képzeltetjük, hogyan fogadnák ennek a gazdagnak a rokonai az újra feltámadt koldust. Lehet, hogy még meg is vernék. Lehet hogy azt mondanák, azért találta ki ezt a feltámadást, mert pénzt akar tőlük. Mire becsülnének öntelt gazdagok egy feltámadott koldust?! De az is lehet, hogy egy pár napig nagy szenzáció lenne, hogy Lázár visszatért a halálból, de aztán ugyanonnan folytatnák tovább a mulatozást, ahol abbahagyták. „Minden csoda 3 napig tart.”

A gazdag földi rokonai is zsidók, ők is rendszeresen hallgatják Mózes meg a prófétákat a zsinagógában, ők is ismerik Isten rendelkezéseit, Isten akaratát. Ha erre nem hallgatnak, mondja Ábrahám, akkor semmi más nem fog segíteni nekik, az se, ha valaki a halottak közül támad föl. Honnan tudhatjuk ezt?

Egy másik Lázár feltámasztásából! Azt olvassuk, hogy miután Jézus feltámasztotta azt a Lázárt, a zsidó vezetők (akik szintén a pénzt imádták és akiknek Jézus ezt a példázatot

mondja) azon kezdtek el tanakodni ezután a csoda után, hogy hogyan ölhetnék meg Jézust. Miért, mert Jézus bele mer szólni az életükbe és mert szóvá meri tenni a pénzimádatukat. **John 11:53** ⁵³ Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék.

Higgyétek el, hogy egyetlen dolog segíthet csupán rajtunk, egyetlen dolgotól fogunk tudni megváltozni: ha Isten Igéjét hallgatjuk! Erre utal Ábrahám, amikor azt mondja, hogy „*van Mózesük és prófétáik.*” Azaz van Bibliájuk, abban minden benne van, amit tudniuk kell ahhoz, hogy üdvözljenek. Higgyétek el, hogy a Bibliára van a legnagyobb szükségetek! Nem a csodákra! Ezért osztunk Bibliákat mindenkinek, aki kéri. Ha nincs, adunk. Ha van, ne hagyjátok, hogy a polcon prosodjon. Kezdjétek el olvasni! Minden héten vannak bibliaórák. Gyertek el, ott még többet hallhattok ezekről a fontos kérdésekről.

A mi legnagyobb bajunk nem az, hogy a pénzt szeretjük vagy, hogy nem segítünk a rászorulókon, hanem az, hogy nem hiszünk Jézusban, hogy nincs élő kapcsolatunk Istennel. Ha hinnénk Benne, akkor hinnénk a mennyországban és a pokolban is és akkor nem élnénk úgy, ahogy élünk. Holnap arról szeretnék beszélni, hogy ki is volt ez a Jézus, miért is jött pontosan és hogyan változhat meg egy a példázatbeli gazdaghoz hasonló embernek az élete a Jézussal való találkozástól.